

AIXECA'T

Butlletí informatiu de la Delegació de Pastoral Social i Caritativa de l'Arquidiòcesi de Barcelona
de gener a maig de 2019 Número 212

Editorial

Al costat dels germans des de la fraternitat

Com hem de "respondre"? Com responem cadascú de nosaltres al que Déu ens demana? L'altre dia parlant amb una persona que està en atenció directa en un projecte d'una ordre religiosa li vaig preguntar:

"Cada dia atens persones amb problemes, manca d'amor, manca de casa, manca de treball, soledat, etc...

D'on treus la força per continuar?

Com t'ho fas per poder aguantar?"

Es va quedar en silenci, em va mirar i al principi no va ser capaç de parlar ni donar-me cap resposta. Jo pensava que potser l'havia ferit i li vaig comentar que era lliure per tal de poder contestar. Em va fer un somriure i després d'una estona em va dir.

"Per mi el que és important és acompanyar la persona, no em vull posar ni davant ni darrera d'ella, sino al seu costat. Si em poso davant no la deixo créixer com a persona, l'impedeixo que pugui prendre les seves decisions, en el fons no la estic ajudant, no pot exercir la seva llibertat. Si em poso darrera, es recolza en mi i tampoc decideix per ella mateixa. Però si em poso al seu costat i l'acompanyo i tinc una mirada neta, és conscient que miro de compartir un tros del camí amb ella. Llavors ella pot fer el seu camí i jo el meu, jo no puc fer el seu camí per ella."

"Però, d'on treus la força?", li vaig preguntar.

Al final després d'una estona em va dir:

"Per a mi la font és l'oració i la presència de Jesús en la meua vida. Quan estic acompanyant una persona no som dues persones sinó que som tres perquè sempre veig Jesús al nostre costat. És des d'aquí que trobo les forces per continuar."

Ara el que es va quedar en silenci vaig ser jo i li vaig comentar que aquesta presència es nota en la casa i en la forma en què s'apropen a les persones des d'una mirada neta i sense prejudicis.

En el fons aquesta mirada neta és la FRATERNITAT vers els altres per veure el fons de cada persona i no l'aparença. La FRATERNITAT ens ajuda a no veure una persona marginada sinó una persona que pateix. Aquesta hauria de ser la nostra forma de ser per tal de contestar la pregunta que iniciavem en aquest escrit. És des d'una mirada fraterna o neta, és des de l'oració i la presència de Jesús en la meua vida que puc mirar de donar resposta al que Déu ens demana. Una resposta que ens dóna felicitat a tu i als que ens envolten per tal d'anar creant comunitat on tothom tingui cabuda.

Pau i Bé

Angel Zambrana
Secretariat diocesà de pastoral pels marginats



Jornada Mundial de la Pau

Jornada Mundial de la Pau 2019: la bona política és al servei de la Pau 1 de gener de 2019

L'1 de gener celebrem un any més la Jornada Mundial de la Pau, instituïda per Pau VI el 1967. Amb motiu d'aquesta Jornada, el Papa Francesc ha publicat el seu missatge anual adreçat a contribuir a la pau al món.

Enguany, el nucli central del missatge gira entorn la profunda vinculació entre activitat política i construcció de la pau. Aquest és un tema clàssic en el pensament social de l'Església, que ha tractat el mateix Papa Francesc en diverses ocasions i que també va ser un dels aspectes importants del seu Missatge per la Jornada Mundial de la Pau 2017, titulat "la no violència, un estil de política per la pau".



La vinculació entre pau i política és profunda, encara que no sempre evident per tots. L'acció política té com a missió principal realitzar col·lectivament el bé comú, crear les condicions per a un futur just i digne per tothom i fer possible la pau. Per això "la bona política està al servei de la pau" i del "respecte i promoció dels drets humans".

En conseqüència, la política no és, com malauradament solen entendre molts, la mera actuació adreçada a la recerca, manteniment, gestió o increment del poder polític o d'altra mena. Tampoc no es pot reduir a la defensa dels interessos d'una determinada classe social o d'un grup familiar, ètnic, racial o religiós. La política certament busca la satisfacció de les necessitats i la millora de la pròpia ciutat o comunitat nacional o política, però no a costa, ni en oposició o en competència amb els altres grups humans, sinó en el marc de la recerca conjunta del bé de tots, és a dir, tota la família humana.

La política tampoc no és òbviament la defensa dels interessos d'un partit o dels privilegiats d'una societat, ni tampoc el manteniment a tot preu de la unitat d'un Estat, ni l'acumulació de poder o de riquesa en mans d'alguns, ni és merament el manteniment de l'ordre o l'estatus quo (polític, religiós, econòmic o territorial). Malauradament, totes aquestes concepcions reduccionistes o directament esbiaixades, que veiem arreu, són la mentalitat subjacent en molts actors polítics, una mentalitat que s'expressa en una gestió immoral del poder, de vegades amb l'ús descarnat de la violència policial, judicial, militar o paramilitar, sovint contra grups i poblacions senceres.

La naturalesa ètica de la política

L'activitat política és tota una altra cosa. Això és el que el Missatge vol un cop més subratllar. La política és en realitat una acció moguda per l'amor a la col·lectivitat, un servei a la comunitat humana i, per tant, una acció adreçada a edificar la ciutadania i promoure el bé de tota la família humana. La política és, doncs, la cura de la relació i la cooperació entre tots els grups, nacions i estats, en la seva diversitat de cultures i històries. És la protecció i promoció dels drets fonamentals de cada persona i de cada poble. És la cura de la Creació com l'àmbit de la vida humana, preservant-la de tota agressió, permetent el gaudi equitatiu de tots i el de les generacions futures. És la preocupació constant i preferencial per les persones i grups més vulnerables o que pateixen qualsevol mena de violència, injustícia, pobresa, discriminació o vulnerabilitat. Un servei d'escolta sincera a les persones, per tal de promoure els talents i les aspiracions de tothom, i donar suport a totes aquelles iniciatives que afavoreixen la confiança mútua, la solidaritat entre les persones i els grups. És per tot això que la bona política és una tasca tan gran, tan fonamental i tan noble que l'Església sovint i ara el mateix Papa Francesc, la considera "forma eminent de caritat".

2

Aquesta veritable acció política, com ens recorda el Missatge, només es pot realitzar sobre la base de determinades virtuts humanes, com ara la justícia, l'equitat, el respecte mutu, la sinceritat, l'honestedat i la fidelitat. Quan aquestes virtuts fallen, la política sovint cau en determinats vicis, que malauradament són avui una autèntica xacra arreu del món, que debilita l'objectiu de la democràcia i la pau social. Uns vicis que ens recorda el Papa Francesc: la corrupció en les seves diferents formes; la negació del dret o les normes comunitàries (que, com bé ha mostrat l'Església, no s'identifiquen necessàriament amb la llei positiva vigent, que pot ser pura imposició injusta), l'enriquiment il·legal; la justificació del poder mitjançant la violència o la "raó d'Estat"; la tendència a perpetuar-se en el poder; la xenofòbia i el racisme; el rebuig a cuidar la natura i l'explotació il·limitada dels recursos naturals; el menyspreu dels que han hagut d'exiliar-se. En aquests i altres casos, la política no solament no porta la pau, sinó que justament és instrument de violència, opressió, destrucció i injustícia. Podem dir, en aquest sentit, que la bona política porta la pau, mentre que els vicis de la política porten la destrucció i el sofriment.

Com denuncia també el missatge, la política traeix igualment la seva missió i es converteix en una amenaça quan afavoreix un clima de desconfiança basat en la por a l'altre o a l'estrany, en l'ansietat de perdre beneficis personals o en nacionalismes que qüestionen la fraternitat, o bé quan pretén inútilment obtenir la pau mitjançant el simple equilibri de la força i la por, reduint els altres a mer objecte i negant-los la dignitat. Per això Francesc denuncia un cop més, com un constant leit motiv del seu pontificat, la proliferació incontrolada d'armes com contrària a la moral, així com el terror sobre poblacions senceres que les empeny a l'exili i els discursos polítics que culpabilitzen de tots els mals els migrants.

En definitiva, urgeix retornar a la política la seva dignitat, la seva alta missió i les seves virtuts, promovent el compromís polític de tots, cadascú en la mesura de les seves possibilitats, per fer possible la promoció del bé comú i la pau. Ajudar a descobrir i a viure que només la responsabilitat recíproca i la consciència d'interdependència i fraternitat entre els éssers humans poden fundar projectes polítics que facin possible la pau.

Aquest repte cal afrontar-lo de manera concreta i no amb simples discursos. Cal que objectivament creem els mitjans i els espais per reflexionar sobre el sentit i la forma del fer política en les nostres societats. Cal formar a les persones en la dignitat, sentit, la missió i les virtuts de la política. No ens hem de limitar a fer "lluita" política, que ens pot portar a caure en les inèrcies que destrueixen la bona política, ni tampoc solament "ciència" política o periodisme polític, és dir, simplement estudiar com és de fet avui la política, ja que pot suposar perpetuar-ne els seus vicis. El que cal és repensar la nostra manera de fer política, a fi d'enfortir, educar i formar en l'ètica de la política, en la noblesa, necessitat i serietat de la immensa tasca que és construir el bé comú i la pau. Afortunadament no en manquen els testimonis actuals i en la història, d'hommes i dones que s'han compromès en la bona política. Aquest repte ètic i educatiu implica tots els estaments socials: la família, l'escola, les institucions acadèmiques, els partits polítics, les institucions religioses, els mitjans de comunicació...

Aquest objectiu de re-connectar la política amb el servei de la pau ens interpel·la molt directament als cristians. Com ens recorda el Missatge, la promoció de la pau és una tasca essencial per als cristians, perquè forma part fonamental de la missió que va confiar Jesús als seus deixebles: "Quan entreu en una casa, digueu primer: pau en aquesta casa" (Lc.10,5). I és que la pau és element clau en el missatge i vida de Jesús mateix. Els evangelis ho reflecteixen explícitament en diferents moments. En el programa ètic del Discurs de la Muntanya, Jesús proclama: "Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus" (Mt, 5,9). En el seu discurs de comiat abans de ser lliurat a la mort assegura als seus deixebles: "Us deixo la pau, us dono la meua pau" (Jn, 14, 27). I en aparèixer com a Ressuscitat davant d'ells, s'hi adreça també així: "Pau a vosaltres" (Lc. 24,36). Per això, l'experiència del trobament amb Jesucrist i d'anunciar-lo al món sempre va acompanyada per la pau i porta pau.

Amb aquesta experiència, l'Església ha descobert que la pau no és merament una adquisició humana resultat merament de la intel·ligència o l'activisme social, sinó el fruit que s'esdevé en el procés, individual i col·lectiu, de conversió del cor i de l'ànima a la veritat de la pau. Com ha afirmat sempre el pensament social cristià, la pau és alhora un do de Déu que cal acollir i una tasca humana constant i inacabable, que ha de realitzar cada persona, cada grup i cada generació.



Per Eduard Ibáñez. Dg, 30/12/2018
a Apunts eticopolitics
Publicat a Catalunya religió

Gospel i pregàries contra l'esclavitud Sant Pau del Camp, Barcelona 7 de febrer de 2019

“L'esclavitud no és un fet de l'antiguitat, sino que en el segle XXI moltes persones són enganyades, maltractades i privades de la seva dignitat i llibertat”, amb aquestes paraules el Papa Francesc va recordar la festa de santa Josefina Bakhita, el passat 8 de febrer, una jornada mundial de reflexió i pregària contra la trata de persones. Afecta de forma desproporcionada a dones i nenes, més del 70% de les víctimes. Tot sovint, també recordava el Pontífex, aquestes dones maltractades, no només pels traficants sinó pels homes hipòcrites i egoistes que contracten els seus “serveis”; perden la capacitat de confiar en els altres. L'Església, per tant, té una gran feina pastoral que consisteix en escoltar aquestes dones i ajudar-les a sortir del pou en què es troben i recuperar la seva dignitat.



Per pregar sobre la esclavitud, el 7 de febrer es va celebrar a l'església de sant Pau del Camp de Barcelona, una vetlla de pregària contra la trata de persones. Es va recordar la figura de santa Josefina Bakhita, nascuda al 1869 al Sudan, que va ser segrestada als nou anys i venuda com a esclava. Bakhita, que en el seu dialecte vol dir “afortunada”, anys més tard es va fer monja i va descobrir com la fe en Déu li havia donat forces per soportar l'esclavitud. Va ser canonitzada durant la celebració del Gran Jubileu del 2000.

Per ajudar a la interiorització de la pregària, es va projectar la imatge d'una dona, primer recargolada i poc a poc aixecant-se i acabant amb les mans alçades, amb actitud de lloança, com a exemple de les diverses etapes de l'esclavitud, fins que aconsegueixen alliberar-se de tant dolor. La veu en off de diverses dones van narrar el camí de prostitució i de violència que havien viscut, però també d'esperança i agraïment per les mans amigues que Déu havia posat en el seu camí per ajudar-les.

Espelmes de color blau, verd i groc es van posar al terra com a símbol de tantes dones maltractades. Per acabar boniques veus de gospel cantant al.lleluia, amb un gran somriure i l'espurna de l'esperança en els seus ulls.

Glòria Carrizosa Servitje



No més CIEs. No més sofriment inútil

19 de gener de 2019

Unes 200 persones s'han reunit aquest dissabte 19 de gener davant les portes del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca de Barcelona. Era la cinquena edició d'una vetlla de pregària que organitza el grup de visites al CIE de la Fundació Migra Studium (Servei Jesuïta a Migrants), i que va comptar amb l'adhesió d'una vintena d'entitats. També a Madrid (Pueblos Unidos i la xarxa Migrantes con Derechos) i Sevilla (la Delegación Diocesana de Migraciones) van organitzar actes semblants amb el mateix lema #NoMésCIEs #NoMásCIEs.

La vetlla insistia de nou en el caràcter profundament injust dels CIEs, i alertava sobre la intenció de l'actual govern d'obrir-ne de nous. Tal com es va llegir en la benvinguda els CIEs provoquen un sofriment inútil i estan construïts expressament per humiliar, criminalitzar i estigmatitzar el conjunt de la població migrada, intentant formar en l'opinió pública la idea que només s'expulsa a delinqüents perillosos. Davant d'això la vetlla reivindicava la dignitat de les persones "sense papers", dels sol·licitants d'asil, dels apàtrides... una dignitat que tenen pel sol fet de ser persones.

La primera part de la pregària va consistir en la lectura dels testimonis recollits pels voluntaris i voluntàries de Migra Studium que visiten el Centre d'Internament. Els casos de Salah, Mamadou, d'Alí, Kiri i altres històries anònimes. Tots aquests testimonis, escoltats en silenci, a les portes mateix del CIE, ressonaven el dolor, la dignitat i la determinació. "Sempre he actuat en el 'camí recte' ho vaig aprendre dels meus pares i de la meua religió. Per això sento molta vergonya d'estar en una presó" diu Salah que portava gairebé vint anys vivint a Lleida, i que va ser expulsat a un país amb el qual ja no tenia cap relació. O la veu de Kiri "Arribem a un món de paraules escrites en paper mullat, "welcome" "benvingut", paraules que vesteixen de bondat una situació d'injustícia. La meua vida des de que vaig arribar va ser solitària, pendent sempre del risc de ser expulsat". O el drama d'un noi de Guinea Conakry que va perdre el germà petit en el trajecte.

A la segona part de la pregària, es van llegir textos religiosos de la Bíblia i de l'Alcorà. La pregària va acabar amb la lectura de l'evangeli (Mt 25, 35) "Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir ", amb l'encesa d'espelmes i amb el cant de Pàrenostre.

La fredor del capvespre, la fredor dels murs, de les tanques i la llunyania del lloc van servir per tots els qui es van acostar a la Zona Franca, per prendre consciència d'un dels molts forats negres d'injustícia i patiment que genera el nostre món. D'aquesta fredor, però, en sortia el crit unànim: No més CIEs, no més sofriment inútil.



Celebració ecumènica a Stella Maris Barcelona, 29 de gener de 2019

La comunitat Anglicana de Barcelona St. George; la Comunitat Evangèlica de parla Alemanya; la comunitat Ortodoxa Grega; i la comunitat Catòlica de Stella Maris; reunides en una celebració ecumènica a l'Apostolat del Mar. El 29 de gener es van reunir les quatre comunitats, diferents però amb un punt en comú: La fe. Un acte presidit per l'anglicana Rvda. Debora Chapman i concelebrat pel, també anglicà, Rev. John Chapman; l'evangèlic, Pastor Holguer Lübs; l'ortodox grec, Archimandrita Kristodoulos; i també els catòlics Mn. Ricard Rodríguez-Martos –diaca– i Mn. Josep Lluís Fernández –prevere–.

Posar-se a disposició del Senyor

“Necessitem lluitar per la justícia amb fets”. Així començava la Rvda. Debora Chapman la seva homilia. L'anglicana també va ressaltar la importància de “posar-nos totalment a disposició del senyor – tal com Maria va fer – per preguntar-li: Senyor, que vols que faci?”. Una pregunta que la Rvda. Chapman va oferir a tots els assistents per estar a la disposició de Déu.

Una tradició

Així, Stella Maris ha fet d'aquesta celebració ecumènica una tradició. L'Apostolat intenta promoure l'esperit de germanor amb les altres confessions cristianes. L'objectiu és “oferir mariners l'assistència espiritual que necessitin”.



Càritas: 75 anys i 1,5 milions de persones ateses Sagrada Família, Barcelona, 28 de gener de 2019

Més de 3.000 persones s'han reunit per celebrar els 75 anys de Càritas Diocesana de Barcelona a la Sagrada Família. Un acte on no ha faltat ningú, ni tan sols l'Arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella. Així s'ha fet palès el suport que socis, donants, mossens, persones voluntàries i persones contractades han donat a Càritas al llarg d'aquests 75 anys.

En aquests 75 anys, Càritas Diocesana de Barcelona ha atès al voltant d'1,5 milions de persones. Durant el 2017, 23.000 persones han comptat amb el suport de l'entitat social de l'Església catòlica, gràcies a un equip de 160 professionals contractats, 235 persones externes i amb el suport imprescindible de les gairebé 2.500 persones voluntàries. A més, cal destacar el camí recorregut amb Càritas Diocesana de Sant Feliu i Terrassa durant els primers 70 anys. 75 anys de lluita, de denúncia



Un dia que ha servit per commemorar aquests 75 anys. També per enfrontar-se amb una mirada cap al futur com una oportunitat per sumar-hi persones. Així ho ha vist el director de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Busquets. "Són 75 anys de vida, de lluita; de denúncia de les causes que provoquen desigualtat; de defensa de les situacions d'injustícia social; de patir amb les persones que acompanyem; de sensibilitzar la societat perquè més persones vulguin canviar el món amb els reptes que se'ns plantegen en aquest tercer mil·lenni", ha afirmat el director de Càritas.

Card. Omella: «Val més escoltar amb amor que donar uns diners freds»

L'Arquebisbe de Barcelona i President de Càritas Diocesana de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, ha afirmat que la caritat i l'atenció als pobres ve de lluny, i que troba l'origen en la invitació de Jesús en les Benaurances: "Déu és Càritas. Déu és amor. Per això l'Església sempre ha tingut present el crit del pobre". Explicava l'Arquebisbe. També ha advertit que "La Càritas no ens allibera a nosaltres, germans, de l'assistència diària amb amor a la gent que ho necessita".

Càritas treballa per detectar i erradicar les causes que porten a la injustícia i la pobresa del món. I ho fa amb valentia, sense violència i amb molt d'amor."

L'origen

Càritas Diocesana de Barcelona va ser la primera Càritas de Catalunya i del conjunt d'Espanya. El 28 de gener de 1944, l'Arquebisbe de Barcelona Mons. Gregorio Modrego constituïria el Secretariat General Diocesà de Beneficència Cristiana. L'any 1956 ja s'anomenaria Càritas Diocesana de Barcelona. L'entitat tenia l'objectiu d'unificar les obres benèfiques de l'Església en un moment de postguerra en què calia ajudar la població a cobrir les seves necessitats bàsiques. Aquest exemple ajuda a explicar com Càritas s'ha anat adaptat a les necessitats socials de cada moment. Tot donant resposta a les diferents problemàtiques i reflexionant sobre quina era la millor manera d'afrontar-les.

Finalment, Càritas ha donat a conèixer l'espot de campanya "Tots tenim un àngel". Una campanya creada per l'equip d'Ogilvy Barcelona (Lluís Bassat, Camil Roca, Jordi Alavedra i Sergio Eransus). Juntament amb la col·laboració d'en Nacho Magro, Carles Lázaro i la productora Oxígeno. L'espot il·lustra el factor transformador de l'acompanyament de Càritas, amb l'objectiu que la persona torni a creure en si mateixa, aconsegueixi les seves fites i torni a tirar endavant. L'eucaristia ha estat el tret de sortida d'una sèrie d'actes que Càritas realitzarà durant l'any per commemorar els 75 anys d'història de l'entitat.

Jornada “L’habitatge és la clau”

Barcelona, 13 de febrer de 2019



150 persones assisteixen a la jornada organitzada per Càritas, per debatre sobre la situació de vivenda a Barcelona i les possibles solucions que cal plantejar

«Tota persona té dret a un nivell de vida que asseguri la salut i el benestar. Especialment quant a l’alimentació, vestir, habitatge». Així ho explica l’article 25 de la Declaració dels Drets Humans. La vulneració del dret a l’habitatge és una problemàtica social molt preocupant.

«L’habitatge no es pot deixar en mans de l’oferta i la demanda». Així ha definit l’Arquebisbe de Barcelona i president de Càritas Diocesana de Barcelona, Cardenal Joan Josep Omella, la situació d’emergència habitacional que es viu a la diòcesi de Barcelona. Durant la jornada “La llar és la clau”, l’Arquebisbe ha indicat que “no podem parlar d’igualtat d’oportunitats real si hi ha nens que no compten

amb un espai on fer els deures o famílies angoixades per no saber quan les faran fora de l’habitació on viuen”.

20190213_JORNADA_CARITAS_HABITATGE_@MARC_BARTOMEUS-1_low

Una llar, més que un sostre i quatre parets

Miriam Feu, responsable d’anàlisi social i incidència de Càritas Diocesana de Barcelona, ha presentat l’informe que dona nom a la jornada. Allà s’adverteix que gairebé un milió de persones de la diòcesi de Barcelona -el 36% de la població- viuen dificultats relacionades amb l’exclusió residencial. És a dir, persones que viuen en habitatges insegurs, inadequats o que han de pagar una despesa excessiva en habitatge. “Una llar és més que un sostre i quatre parets”, ha conclòs Feu.

<https://www.youtube.com/watch?v=cwcnFbkC1m4>

El dret d’habitatge

Seguidament, el doctor en economia de la National University of Ireland i expert en dret a l’habitatge, Padraic Kenna, ha iniciat la seva intervenció preguntant-se quin és el significat del dret d’habitatge avui en dia. El professor irlandès ha advertit que el dret a l’habitatge és constantment vulnerat per les grans immobiliàries. També ha ressaltat i que el paper de l’habitatge com a inversió supera la importància ètica i afectiva de la llar. Kenna ha indicat que són necessàries polítiques que garanteixin preus assequibles i unes mínimes condicions d’habitabilitat. D’altra banda, ha remarcat la importància de la ubicació geogràfica de l’habitatge, de tal manera que no només sigui important el lloc on es viu, sinó també de quins serveis i infraestructures es disposa.

Kenna ha denunciat que, malgrat que la totalitat dels Estats membres de la UE han acceptat complir amb els drets humans recollits a les Nacions Unides, el Consell d’Europa i la UE en matèria d’habitatge, a la pràctica aquestes obligacions no es compleixen, i que cada estat té una combinació única de lleis, procediments i polítiques sobre desnonaments i habitatge que dificulten tenir una política comuna. Per concloure la seva intervenció, Kenna ha afirmat que el compliment de la democràcia i els drets humans han d’estar per damunt del consumisme, i la legislació sempre ha de prioritzar les persones més vulnerables.

Durant la pausa de la jornada, s’ha comptat amb l’actuació de l’actor de teatre i artista visual Pep Bou. Per mitjà d’una acció amb bombolles de sabó, Bou ha volgut donar visibilitat a l’augment dels preus del lloguer de l’habitatge, generant una gran bombolla de sabó al voltant d’una casa i omplint-la de fum. L’esclat final de la bombolla



Caritas diocesana de Barcelona

La taula rodona

Seguidament, s'ha dut a terme una taula rodona moderada per la periodista del Diari Ara, Natàlia Vila, que ha comptat amb la participació de Javier Burón, gerent d'habitatge de l'Ajuntament de Barcelona; Guillem Fernàndez, economista i doctor en polítiques públiques; Joan Batlle, director de programes socials de l'Agència de l'habitatge de Catalunya i Pablo Feu, advocat expert en dret urbanístic i d'habitatge. Durant la taula rodona, Burón ha afirmat que la regulació de preus és constitucionalment factible segons l'article 33 de la Constitució Espanyola, i que malgrat que l'Ajuntament de Barcelona està construint més habitatge públic, és complicat ampliar-ne el parc, ja que Barcelona és una ciutat amb poc terreny urbanitzable.

Per la seva part, Guillem Fernàndez ha afirmat que l'habitatge és un assumpte massa important per deixar-lo en mans del mercat, però també és massa important per deixar-lo només en mans de l'estat. Fernàndez ha incidit en la idea que cal la implicació de la ciutadania i de les entitats social per afrontar la gestió de l'habitatge. Seguidament, Joan Batlle ha admès que el pressupost en habitatge de la Generalitat de Catalunya és d'aproximadament 250 milions d'euros, i que per anar bé caldria destinar-hi més de 500 milions anuals.

En aquest mateix sentit, Batlle ha dit que les lleis hi són, però falta voluntat política perquè s'apliquin i més finançament. Finalment, l'advocat Pablo Feu s'ha lamentat que massa vegades la solució als problemes d'habitatge el donen entitats com Càritas, i que cal una major implicació de les administracions. D'altra banda, ha advertit que el fenomen dels treballadors pobres és cada cop més comú, i que els sous precaris faran cada cop més difícil accedir a un habitatge.

Mesures pràctiques

Per cloure la jornada, Salvador Busquets, director de Càritas Diocesana de Barcelona, ha destacat que no només s'ha de promoure el dret a l'habitatge, sinó que cal implementar-lo amb mesures pràctiques com comptar amb un parc d'habitatge social que se situï en la mitjana europea, que és del 15%. El director de Càritas ha afirmat que la universalitat en l'accés a l'habitatge l'ha de garantir l'administració, i que el paper de les entitats ha de centrar-se a acompanyar i canviar la realitat de les persones que atenen diàriament.

Finalment, Busquets ha valorat molt positivament la jornada "La llar és la clau", afirmant que ha estat un espai de diàleg on, més enllà de les diferències polítiques, s'ha pogut generar un debat on posar mesures concretes sobre la taula.

L'habitatge és un dels eixos més importants a la vida de qualsevol persona. És el lloc que et dona seguretat, que et dona estabilitat. Cal posar el punt de mira a una situació social del tot preocupant. Cal lluitar per en una societat més justa on tothom tingui una casa a la que anomenar llar.



Mans Unides celebra 60 anys 10 de febrer de 2019



10 de febrer de 1959. Fa justament seixanta anys un grup de dones d'Acció Catòlica d'Europa van reaccionar sobre un tema preocupant. La fam. Un compromís ferm que ha dut a Mans Unides fins avui, amb la lluita d'aquest problema estès a tot el món, també a països desenvolupats.

10 de febrer de 2019. Enguany, amb aquest gran aniversari, l'ONG s'ha aplegat a la catedral de Barcelona per celebrar una data especial. Una data que els recorda tot el que han dut a terme i per enfrontar amb més ganes el futur. El cardenal Joan Josep Omella ha estat l'encarregat de presidir aquesta eucaristia i de recordar el manifest que fa seixanta anys aquelles

valentes dones d'Acció Catòlica van escriure. «Nosaltres, les dones, estem cridades a donar vida, protegir-la i alimentar-la» començava a llegir el cardenal. «No podem acceptar per més temps que les fronteres de la fam s'inscriguin per tot el globus amb traces de mort».

Dones valentes

«Quines dones més valentes. Quan us veig treballar m'adono que sou formidables»

Després d'acabar de llegir alguns fragments del manifest l'Arquebisbe de Barcelona expressava aquestes paraules amb un sentiment profund d'admiració. Admiració cap a aquestes dones que, tal com afirmava l'última frase del seu manifest van «declarar la guerra contra la fam».

Omella afirmava. "Cal treballar en xarxa, com ho van fer aquestes dones que van unir a Europa per lluitar contra la fam". Mans Unides sempre ha tingut tres coses a combatre. La fam de pa, el menjar arreu del món; la fam de cultura, els estudis, la lectura, entre d'altres; i la fam de Déu, ja que les seves fundadores eren profundament catòliques. Per Omella, tot aquest esforç, aquesta generositat, només es fa per una cosa: "l'amor de Déu. És l'únic que ens fa moure tot aquest projecte" explicava.

Trienni dels Drets Humans

Amb aquesta Campanya, l'organització inicia un nou període de tres anys. Tres anys en què centrarà el seu treball en els Drets Humans com a instrument i estratègia en el seu suport i acompanyament a les persones més desfavorides del planeta.

Mans Unides continuarà tenint com a objectiu acabar amb la pobresa i la fam al món. Per això, aquest primer any se centrarà en la denúncia d'una pobresa molt concreta: la de la dona. L'ONG fixa la mirada en les dones d'altres països amb tres negacions importantíssimes: «ni independent, ni segura, ni amb veu». Així, Mans Unides convida a reflexionar sobre els problemes de la igualtat d'oportunitats entre homes i dones en tots els llocs del món.

Finalment, al llarg de tot aquest any 2019, Mans Unides realitzarà a tot Espanya nombrosos esdeveniments i actes commemoratius per recordar que, després de 60 anys, segueix sent, per desgràcia, necessari, lluitar contra la fam i fer-ho amb el mateix esperit de les fundadores de l'ONG.



10



Paraules del Papa Francesc en una litúrgia penitencial al Centre de Cumpliment de Menors Las Garzas de Pacora a Panamá.

10 de febrer de 2019

“Este recibe a los pecadores y come con ellos” lo acabamos de escuchar en el evangelio (Lc 15,2). Y eso lo que murmuraban algunos fariseos y escribas bastante escandalizados, bastante molestos por el modo como se comportaba Jesús.

Con esa expresión pretendían descalificarlo, desvalorizarlo delante de todos, pero lo único que consiguieron fue señalar una de las actitudes más comunes, más distintiva, más linda: “Este recibe a los pecadores y come con ellos” Y todos somos pecadores, todos, y por eso nos recibe Jesús con cariño a todos los que estamos aquí, si alguno no se siente pecador de todos los que estamos aquí, sepa que Jesús no lo va a recibir, se pierde lo mejor.

Jesús no tiene miedo de acercarse a aquellos que, por un montón de razones, cargaban sobre sus espaldas con el odio social como eran los publicanos. Recordemos que los publicanos se enriquecían a base de saquear a su mismo pueblo; ellos provocaban mucha, pero mucha indignación o también tenían el odio social porque tenían algún error en su vida o equivocaciones como los así llamados pecadores. Jesús lo hace porque sabe que en el cielo hay más fiesta por uno solo de los que se equivocan, de los pecadores convertidos, que por noventa y nueve justos que permanecen bien.

Mientras esta gente se limitaban tan solo a murmurar o indignarse porque Jesús se juntaba con la gente señalada por algún error social, algún pecado, y cerraban las puertas de la conversión, del diálogo con Jesús, Jesús se acerca y se compromete. Jesús pone en juego su reputación e invita siempre a mirar un horizonte capaz de hacer nueva la vida de hacer nueva la historia. Todos, todos, todos tenemos un horizonte, todos. Yo no lo tengo, puede decir alguno. Abrí la ventana y lo vas a encontrar. Abrí la ventana de tu corazón, abrí la ventana a Jesús y lo vas a encontrar. Todos tenemos un horizonte.

Son dos miradas bien diferentes que se contraponen: la de Jesús y la de estos doctores de la ley. Una mirada estéril, infecunda, la de la murmuración y el chisme que siempre esta hablando mal de los otros y se siente justo; y otra que invita a la transformación y conversión, que es la del Señor, la de una vida nueva como vos expresaste recién.

La mirada de la murmuración y el chisme

Y esto no es de aquella época, es de hoy también. Muchos no toleran y no les gusta esta opción de Jesús, es más, entre dientes al principio y con gritos al final, manifiestan su disgusto buscando desacreditar este comportamiento de Jesús y el de todos aquellos que están con Él. No aceptan, rechazan esta opción de estar cerca y ofrecer nuevas oportunidades. Esta gente condena de una vez para siempre, descalifica de una vez para siempre y se olvidan que a los ojos de Dios, ellos están descalificados y necesitan ternura necesitan de amor y de comprensión, pero no lo quieren aceptar.

Con la vida de la gente parece más fácil poner rótulos y etiquetas que congelan y estigmatizan no solo el pasado sino también el presente y el futuro de las personas. Le ponemos etiquetas a la gente, este es así, este hizo esto, así, así son la gente que murmuran, los chismosos son así. Estos rótulos que, en definitiva, lo único que logran es dividir: aquí está los buenos y allí están los malos; aquí están los justos y allí los pecadores. Y eso Jesús no lo acepta, eso es la cultura del adjetivo. Nos encanta adjetivar a la gente, nos encanta.

Vos como te llamás? Me llamo bueno. No, ese es un adjetivo. Como te llamás? Ir al nombre de la persona, quién sos, qué haces, qué ilusiones tenés, cómo siente tu corazón. A los chismosos no les interesa, buscan rápido la etiqueta para sacarselos de encima. La cultura del adjetivo que descalifica a la persona, piénselo eso, para no caer en esto que se nos ofrece tan fácilmente en la sociedad.

Esta actitud contamina todo porque levanta un muro invisible que hace creer que marginando, separando o aislando se resolverán mágicamente todos los problemas. Y cuando una sociedad o comunidad se permite esto y lo único que hace es cuchichear, chismear y murmurar, entra en un círculo vicioso de divisiones, reproches y condenas. Curioso, esta gente que no acepta a Jesús así y lo que nos enseña, es gente que está siempre peleada entre ellos, entre los que se llaman justos.

Además es una actitud social de marginación, exclusión y de una confrontación tal que les hace decir irresponsablemente como Caifás: «Conviene que uno muera por el pueblo, y que no perezca la nación entera» (Jn 11,50). No, mejor que estén guardados todos aquí, no vengan a molestar. Es duro esto. Y con esto se tuvo que enfrentar Jesús y con esto nos enfrentamos hoy.

Y normalmente el hilo se corta por la parte más fina: la de los más débiles e indefensos, que son los que más sufren estas condenas sociales. Qué dolor genera ver cuando una sociedad concentra sus energías más en murmurar e indignarse que en luchar y luchar para crear oportunidades y transformación.

La mirada de la conversión, la otra mirada

En cambio, todo el evangelio está marcado por esta otra mirada que no es nada más y nada menos que la que nace del corazón de Dios. Dios nunca te va a echar, Dios no echa a nadie. Dios te dice, vení. Dios te espera y te abraza y si vos salís del camino te busca y te abraza.

El Señor quiere hacer fiesta cuando ve a sus hijos que retornan a casa (cf. Lc 15,11-32). Así lo testimonió Jesús manifestando hasta el extremo el amor misericordioso del Padre.

Tenemos padre, como dijiste vos. Me gustó esa confesión tuya, tenemos Padre. Tengo un Padre, cosa linda.

Un amor, el de Jesús, que no tiene tiempo para murmurar, sino que busca romper el círculo de la crítica superflua e indiferente, neutra y aséptica. Te doy gracias Señor, decía aquel doctor de la ley porque no soy como ese. Estos que creen que tienen el alma purificada y a veces en una ilusión de vida aséptica que no sirve para nada.

Una vez escuché decir a un campesino decir que el agua más pura cuál es, el agua destilada, decía él, pero usted sabe padre que cuando la tomo no tiene sabor a nada. Así les la vida de los que están criticando, chismeando, separados de los demás.

Pastoral penitenciarària

Se sienten tan puros que no saben a nada, son incapaces de convocar a alguien, viven para cuidarse, para hacerse la cirugía estética en el alma y no para tender la mano a otros y ayudarlos a crecer, que es lo que hace Jesús, que acepta la complejidad de la vida y de cada situación.

El amor de Jesús es un amor que inaugura una dinámica capaz de ofrecer caminos y oportunidades de integración y transformación, de sanación y de perdón, caminos de salvación. Comiendo con publicanos y pecadores, Jesús rompe la lógica que separa, excluye, a la y divide falsamente entre buenos y malos. Y no lo hace por decreto o con buenas intenciones, tampoco con voluntarismos o sentimentalismos. ¿Cómo lo hace Jesús? Lo hace creando virtudes capaces de posibilitar nuevos procesos; apostando y celebrando cada paso posible. Por eso Jesús, cuando Mateo se convierte, no le dice bueno te felicito, veni conmigo, sino que le dice hagamos fiesta en su casa. El chismoso, el que se para, no sabe hacer fiesta porque tiene el corazón amarrado. Crear virtudes, hacer fiesta es lo que hace Jesús.

Así rompe también con otra murmuración nada fácil de detectar y que taladra los sueños porque repite como susurro continuo: no vas a poder, no vas a poder. ¿Cuántas veces ustedes la han sentido aquí Cuidado. Eso es como la polilla que te va comiendo por dentro, cuando vos sentís que no vas a poder, date un cachetazo y piensa que sívas a poder, lo vas a lograr.

Es el cuchicheo interior que aparece en quien, habiendo llorado su pecado y consciente de su error no cree que pueda cambiar. Es cuando se cree interiormente que el que nació publicano tiene que morir publicano; y esto no es verdad. El evangelio nos dice todo lo contrario. Once de los doce apóstoles eran pecadores pesados, porque cometieron el peor de los pecados, abandonaron a su maestro, otros renegaron de él, otros se fueron lejos, traicionaron los apóstoles y Jesús los fue buscando y son los que cambiaron el Universo.

A ninguno se le ocurrió, pensó no vas a poder. Cuidado con la polilla del no vas a poder.

Amigos: Cada uno de nosotros es mucho más que sus rótulos. Es mucho más que los adjetivos que nos quieren poner, que la condena que nos impusieron. Así Jesús nos lo enseña e invita a crear.

La mirada de Jesús nos desafía a pedir y buscar ayuda para transitar los caminos de la superación. Hay veces que la murmuración parece ganar, pero no la crean, no la escuchen. Busquen y escuchen las voces que impulsan a mirar adelante y no las que los tiran abajo. Escuchen las voces que les hacen ver la ventana y mirar el horizonte. Cada vez que venga la polilla del no vas a poder, responder que sí vas a poder.

La alegría y la esperanza del cristiano de todos nosotros, también del Papa nace de haber experimentado alguna vez esta mirada de Dios que nos dice: vos sos parte de mi familia y no puedo dejarte a la intemperie. Eso es lo que nos dice Dios a cada uno. Vos sos parte de mi familia y no te voy a dejar tirado en la cuneta.

No puedo perderte en el camino, estoy aquí contigo. ¿Aquí? Sí Señor, aquí. Es haber sentido como lo compartiste vos, Luis, que en aquellos momentos que parecía que todo se había acabado algo te dijo:

¡No! Todo no ha terminado, porque tenés un propósito grande que te permite comprender que el Padre Dios estaba y está con todos nosotros y nos regala personas con las que caminar y ayudarnos a alcanzar nuevas metas.

Y así Jesús transforma la murmuración en fiesta y nos dice: ¡Alégrense conmigo!. Vamos a hacer fiesta. En la parábola del hijo pródigo me gustó una vez que encontré una traducción dice que el padre dijo que vamos a hacer fiesta. Una traducción decía, y ahí lepezó el baile: la alegría con la que somos recibidos por Dios, empezó el baile.

Hermanos: Ustedes son parte de la familia, ustedes tienen mucho para compartir, ayúdenos a saber cual es la mejor manera para estar y acompañar el proceso de transformación que, como familia, todos necesitamos. Todos. Una sociedad se enferma cuando no es capaz de hacer fiesta por la transformación de sus hijos, una comunidad se enferma cuando vive de la murmuración aplastante, condenatoria e insensible. El chisme. Una sociedad es fecunda cuando logra generar dinámicas capaces de incluir e integrar, de hacerse cargo y luchar para crear oportunidades y alternativas que den nuevas posibilidades a sus hijos, cuando se ocupa en crear futuro con comunidad, educación y trabajo. Esa comunidad es sana.

Y si bien puede experimentar la impotencia de no saber el cómo, no se rinde y lo vuelve a intentar. Todos tenemos que ayudarnos para aprender, en comunidad, a encontrar estos caminos, a intentarlo de nuevo. Es una alianza que tenemos que animarnos a realizar: ustedes, chicos, chicas, los responsables de la custodia y las autoridades del Centro y del Ministerio, todos, y sus familias, así como los agentes de Pastoral.

Todos, peleen y peleen, pero no entre ustedes por favor, para encontrar y buscar los caminos de inserción y transformación. Eso el Señor lo bendice, esto el Señor lo sostiene y esto el Señor lo acompaña.

En breve continuaremos con la celebración penitencial donde todos podremos experimentar la mirada del Señor, que no mira un adjetivo, nunca, sino que un hombre, los ojos, el corazón, no mira una condena sino que mira hijos. Mirada de Dios que desmiente las descalificaciones y nos da la fuerza para crear esas alianzas necesarias que nos ayudan a todos a desmentir las murmuraciones, esas alianzas fraternas que permiten que nuestras vidas sean siempre una invitación a la alegría de la salvación, a la alegría de tener un horizonte adelante, a la alegría de tener una fiesta de hijos. Vayamos por este camino, gracias.

L'AIXECA'T EN PDF

Per tots aquells que volgueu rebre el nostre butlletí via e-mail, ens podeu fer arribar un correu electrònic a la nostra adreça i us el farem arribar:

psocial@arqbcn.cat

web de "Caminem Junts en la diversitat":
<http://caminemjuntsenladiversitat.blogspot.com/>

SUMARI

- Jornada mundial de la pau (p. 2-3)
- Secretariat pels marginats (p. 4)
- Secretariat pels migrants (p. 5)
- Caritas diocesana de Barcelona (p. 6-9)
- Mans Unides (p.10)
- Pastoral penitenciarària (p. 11-12)



www.pastoralsocial.cat

Web de la
Delegació de
pastoral social i
caritativa